Oğlan ve
Kobaylar
Çınar BİBER

Oğlan ve Kobaylar

Çınar BİBER

Güneşli bir bahçesi olan küçük bir evde, Leo adında bir oğlan annesi ve babasıyla yaşıyordu. Leo'nun sıcak açık kahverengi bir teni, kısa dalgalı siyah saçları ve büyük yuvarlak koyu kahverengi gözleri vardı. Hayvanları her şeyden çok severdi. Sık sık kendi evcil hayvanı olsa nasıl olurdu diye merak ederdi. Bir gün annesi, "Leo, iki kobay sahiplenmek ister misin?" dedi. Leo'nun yüzündeki kocaman gülümseme kulaktan kulağa yayıldı.

Ertesi sabah Leo ve annesi bir barınağa gitti. Nazik bir hanım onları kobaylarla dolu bir bölmeye götürdü. Kobaylardan biri tombul ve yuvarlaktı; parlak çikolata kahverengi tüyleri ve bir gözünün üzerinde beyaz bir lekesi vardı. "Bu Cocoa," dedi hanım. "Cesur ve meraklıdır." Sonra krem ve karamel renkli tüyleri olan, gözlerinin çevresinde koyu bir maskesi bulunan daha küçük bir kobayı işaret etti. "Bu da Pepper. Utangaç ve tatlıdır."

Leo kobayları yumuşak bir taşıma çantasıyla dikkatlice eve götürdü. Önce Cocoa minik pembe burnunu dışarı çıkardı, bıyıkları titriyordu. Pepper geride kaldı, kocaman parlak siyah gözleriyle dışarıyı gözetledi. Leo onları odasının rahat bir köşesine yerleştirdi. Yere oturup onları izledi. "Merhaba Cocoa. Merhaba Pepper," diye fısıldadı. "Size harika bir yuva yapacağım."

Ertesi gün Leo işe koyuldu. Büyük, alçak bir plastik kap buldu ve içini yumuşak altlıkla doldurdu. Bir yem kabı, bir su şişesi ve küçük bir ahşap ev ekledi. Ama bir şey eksikti. Leo kobayların saklanmayı sevdiğini hatırladı. Bu yüzden küçük bir karton kutunun kenarına bir kapı kesti ve kutuyu içeri yerleştirdi. "İşte," dedi. "Size bir saklanma yeri."

İlk keşfe çıkan Cocoa oldu. Kısa minik bacakları hızla hareket ederek taşıma çantasından paytak paytak çıktı. Altlığı kokladı, bir parça marul kemirdi ve sonra karton kutuya fırladı. Pepper köşeden izliyordu, burnu titriyordu. Leo, Pepper'ı nazikçe kutunun yanına koydu. "Sorun yok, küçüğüm," dedi yumuşak bir sesle. "Cocoa seni bekliyor."

Pepper minik bir adım attı, sonra bir tane daha. Kısa süre sonra Cocoa'nın yanında, kutunun içindeydi. Yumuşak tüyleri birbirine değerek sokuldular. Leo gülümsedi. Kâğıt havlu rulosundan yapılmış bir tünel ve yumuşak mavi bir polar saklanma yeri ekledi. "Artık bir sürü saklanma yeriniz var," dedi. "Kendinizi güvende ve rahat hissedebilirsiniz." Kobaylar her köşeyi keşfetti, kemirdi ve birbirine sokuldu.

Leo her gün Cocoa ve Pepper'la zaman geçirdi. Onlara taze sebzeler verdi ve sularını değiştirdi. Heyecanlandıklarında zıplayıp sevinçlerini gösterişlerini izledi. Cocoa her zaman önce onu karşılamaya gelirdi, Pepper ise kendini güvende hissedene kadar geride kalırdı. "Siz ikiniz en iyi arkadaşsınız," dedi Leo. "Anlayabiliyorum." Pepper'ın her zaman Cocoa'yı takip ettiğini ve Cocoa'nın Pepper'ı beklediğini fark etti.

Bir öğleden sonra Leo bir şeyi denemeye karar verdi. Cocoa'yı bir an için nazikçe ayrı bir bölmeye koydu. Pepper hemen ciyaklamaya başladı, endişeli küçük bir sesle. Arkadaşını arayarak ileri geri koştu. Cocoa da ciyakladı, burnu tellere yapışmıştı. Leo onları hemen geri bir araya getirdi. Yeniden kavuştukları için mutlu bir şekilde birbirlerine sokuldular. "Gerçekten birbirinize ihtiyacınız var," dedi Leo yumuşak bir sesle.

Leo kobayların sosyal hayvanlar olduğunu öğrendi. Mutlu ve güvende hissetmek için arkadaşlığa ihtiyaç duyarlar. Yalnız kalan bir kobayın üzülebileceğini okuduğunu hatırladı. "Birbiriniz olduğunuz için çok sevindim," dedi onlara. "Ve sizin olduğunuz için de çok sevindim." Yaşam alanlarının yanına oturup birlikte havucu kemirmelerini, minik burunlarının kıpırdanışını izledi. İçi ısındı.

Haftalar geçtikçe Leo'nun kobaylarla dostluğu büyüdü. Cocoa bir ödül uzattığında eline tırmanırdı. Hâlâ utangaç olan Pepper, yavaş hareket ederse yumuşak tüylerini okşamasına izin verirdi. Ayak seslerini duyduklarında mutlulukla ciyaklarlardı. "Sesimi tanıyorsunuz," diye güldü Leo. Okuldan eve geldiğinde yaşam alanlarında sevinçle zıplamalarına bayılırdı.

Bir akşam Leo, Pepper'ın fazladan sokulgan olduğunu fark etti. Kendini Cocoa'ya yasladı ve gözlerini kapattı. Cocoa, Pepper'ın kulağını nazikçe yaladı. Leo birbirlerine ne kadar teselli verdiklerini anladı. Okuldaki kendi arkadaşlarını düşündü. Üzgün hissettiğinde bir arkadaşının sarılması her şeyi düzeltirdi. "Hayvanlar da tıpkı insanlar gibi arkadaşa ihtiyaç duyar," dedi annesine.

Leo yaşam alanlarını daha da güzelleştirmeye karar verdi. İkinci bir polar saklanma yeri ve tırmanmaları için küçük bir rampa ekledi. Yem kaplarının yanına küçük bir ayna koydu; kobaylar başka kobayları görmeyi sever. Cocoa ve Pepper yeni değişiklikleri keşfetti, sevinçle zıpladı ve sonra mavi polar saklanma yerinde birbirine sokuldu. "İki arkadaş için sıcacık bir yuva," dedi Leo.

O gece Leo yatağında yattı ve Cocoa ile Pepper'ın yaşam alanlarında çıkardığı yumuşak sesleri dinledi. Mutluydu. Önemli bir şey öğrenmişti: Arkadaşlık hayatı tatlandırır. İster bir oğlan olun ister bir kobay, sarılabileceğiniz, birlikte keşfe çıkabileceğiniz ve sessiz anları paylaşabileceğiniz bir arkadaşınız olması dünyanın en güzel duygusudur.

Ertesi sabah Leo erken uyandı. Yaşam alanının yanına oturup Cocoa ve Pepper'ın güne merhaba deyişini izledi. Minik bacaklarını gerdiler, saman kemirdiler ve tünelin çevresinde birbirlerini kovaladılar. Leo yüksek sesle güldü. "Siz ikiniz çok komiksiniz," dedi. "Arkadaşlarım olduğunuz için çok mutluyum." Elini içeri uzatıp ikisini de nazikçe okşadı.

Leo'nun annesi içeri girdi ve gülümsedi. "Onlara çok iyi baktın," dedi. "Çok mutlu görünüyorlar." Leo başını salladı. "Beni de mutlu ediyorlar," dedi. "Bence herkesin bir arkadaşa ihtiyacı var." Saklanma yerlerinde birbirine sokulmuş Cocoa ve Pepper'a baktı. "Kobayların bile," diye ekledi. Ve bunun doğru olduğunu biliyordu.

O günden sonra Leo her gün kobaylarıyla zaman geçirdi. Onlara yeni saklanma yerleri yaptı ve taze ödüller verdi. Her gece Cocoa ve Pepper'a iyi geceler diledi. Üçü—oğlan ve kobaylar—en iyi arkadaştı. Ve Leo biliyordu ki birbirleri olduğu sürece her zaman mutlu olacaklardı.